

[Lisbet Hindsgaul.]

vative Folkeparti anerkender naturligvis det nødvendige i, at der tilvejebringes Hjemmel for Ekspropriation af fast Ejendom som et Led i Saneringen af usunde Bydele. Vi anerkender ogsaa, at der tilvejebringes et for hele Landet fælles Organ, hvis Opgave det er at overvaage, at sundhedsfarlige Boliger ikke benyttes som Menneskeboliger, overvaage, at dette overalt gennemføres efter nogenlunde ensartede Synspunkter. Det er imidlertid vor bestemte Opfattelse, at det nævnte Organ rettelig burde udbygges saaledes, at i hvert Tilfælde en Repræsentant for en af de mest interesserede Parter, nemlig Grundejerne, blev placeret i dette Organ. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa en Udformning heraf, men henvise til de Udtalelser, der herom blev fremsat af mit Partis Ordfører i det andet høje Ting, og til det Udvalgsarbejde, som blev udført dér.

Med Hensyn til §§ 13, 14, 15 og 16 vil jeg derfor ogsaa haabe, at vi under Udvalgsbehandlingen maa komme tilbage til en Drøftelse af den afgørende Forskel, der er mellem den højtærede Indenrigsministers og mit Partis Syn paa Sagen. Jeg nævner blot Spørgsmaalet om Adgang til at kræve en fornyet Prøvelse af de af Boligtilsynsraadet truffne Bestemmelser, hvorved der sættes en Frist for en Ejendoms fortsatte Anvendelse. Efter vor Opfattelse er det af afgørende Vigtighed, at der skabes den størst mulige Sikkerhed for, at Erstatningsbeløbet for eksproprierede Ejendomme fastsættes med den største Omhu, saa at der i Befolkningen, blandt de Grundejere, som har økonomiske Interesser paa dette Omraade, kan være en afgjort Tillid til, at Retfærdigheden sker Fyldest. Det er mit Haab, at dette vil lykkes.

Et andet Spørgsmaal er, hvorledes den højtærede Indenrigsminister tænker sig, at Beboerne fra de eventuelt nedlagte Kvarterer skal kunne finde Lejligheder, som de er i Stand til at betale, og Lejligheder, i hvilke de kan blive lige saa tilfredse, som de var i de Hjem, de har maattet forlade. Fra alle Sider hævdes det, at det skal være ekstraordinært billige Lejligheder, og det mener jeg afgjort ogsaa. Men jeg vil gerne føje til, at jeg tror, Spørgsmaalet er overmaade vanskeligt at løse, da det for en stor

Del drejer sig om en Type Mennesker, som netop i særlig Grad føler sig stavnsbundne. Der er mange af disse Mennesker, hvis Slægt gennem Generationer har boet i den samme Gade. Jeg tror derfor, det vil blive uhyre vanskeligt at gennemføre en Ordning, der, selv om den er sanitært set nok saa rigtig, kan vække Tilfredshed paa de Steder, hvor den højtærede Indenrigsminister saa afgjort ønsker det. Det er i Betragtning heraf nødvendigt, at der tages særlige Hensyn. Jeg vil derfor gerne henvise til mit Partis Forslag i det andet høje Ting om at stille et samlet Beløb paa indtil 20 Mill. Kr., fordelt over 5 Finansaar, til Raadighed som Tilskud til Fremskaffelse af nye ekstraordinært billige Lejligheder, hvortil Beboerne af de nedlagte Kvarterer skal have en afgjort Forret.

Da Lovforslaget er af en saa omfattende Karakter, maa jeg og mit Parti meget ønske, at der bliver givet Tid til en grundig Gennemgang af det, og i Haab om, at dette sker, skal jeg paa mit Partis Vegne udtale, at vi vil gaa ind i det kommende Udvalgsarbejde i bedste Forstaaelse af Sagen og med det Haab, at de Synspunkter, som vi anser for de rigtige, efter Udvalgsarbejdet maa have sat sit Præg paa det til sin Tid foreliggende Lovforslag.

Lannung: Paa min Gruppes Vegne kan jeg udtale vor Glæde over, at Saneringslovforslaget nu er fremsat, saa at dette meget betydningsfulde Lovforslag kan blive gennemført i denne Samling.

Spørgsmaalet om Sanering af de usunde Bydele har jo længe været fremme i den offentlige Drøftelse og mere og mere trængt sig paa som et Spørgsmaal, der krævede sin Løsning. Det er mit Partis Standpunkt i Stat som i Kommune, at Tiden nu saa afgjort er inde til at faa de gamle, usunde Bydele bort. Vi anser derfor Saneringen for at være et af Tidens mest aktuelle Spørgsmaal og en af de største og mest betydningsfulde Opgaver, der ligger for, baade sundhedsmæssigt og beskæftigelsesmæssigt — det sidste har jo ogsaa sin overordentlig store Betydning i den Tid, vi gennemlever. Jeg kan udtale dette ikke blot som Medlem af dette høje Ting, men ogsaa som den, der som Medlem af Københavns Kommunalbestyrelse i sin Gerning dér har Spørgs-